

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXI.

V Celovcu, 20. februarja 1902.

Štev. 8.

Moja šola.

III.

V šoli nisem imel veselja. Malo predno sem bil za šolo gođen, se je govorilo: Zdaj pride nov „šolmašter“, ta bo po novem učil. Doma sem le malo časa pohajal šolo. Ničesar drugega se ne spominjam več, kakor da sem pazljivo poslušal, ko je učitelj od cebre pripovedoval in jo kazal, in drugokrat, kako se kruh peče. Kaj je vzrok, da sem vse drugo pozabil, to pa se mi je tako vtisnilo? Morda je učitelj bil dobre volje in nam je izjemoma nekaj slovenskega povedal. To pa je name vplivalo, kakor če zjutraj sonce na cvetlice posije in cvetlice povzdignejo povešene glavice proti solncu, da šrkajo prijazne tople žarke. O, kako malo solnca sije slovenskim otrokom na Koroškem — kako malo ga je meni sijalo — kako vse drugače bi bilo, ako bi se ne le tu pa tam ukradel kakšen solnčni žarek izmed črnih oblakov, ampak bi Slovencev sijalo popolno svitlo in toplo solnce!!! Učenec ne more biti mučenec; ako je količkaj dobre glave, mu je šola veselje, če je priden. Po mojem obnašanju v nemški šoli je lahko kdo sodil, da sem bil „gumpec“, pa mislim, da nisem bil; sicer bi kapelan ne rekel očetu: Dajte „poba“ študirat, ima „talent“. „Gumpca“ me je naredila nemška šola.

Človeku dobro dé, ako vidi koga drugega v enakem trpljenju. Marsikateri obsojenec v Sibiriji si je mislil: Kako pa, da je mene to zadelo, da sem jaz iz spoštovane hiše sem-le prišel? A ko najde druge enake mu tovariše, mu je laže. Meni se je součenec iz okolice, trd Slovenec, kot jaz, močno zasmilil, ko sem videl, da enako trpi kot jaz. Mene so zmirjali: „Tost“ (trap), „bindišer toker“, onega tudi. Bila sva prijatelja, z njim sem rad govoril, da sem se utolažil. Vstric mojega stavanja bil je učenec, s katerim sva tudi v cerkvi stregla. Tega sem se oklenil, imel je še dobro srce, kajti ta me je še najmanj zmirjal. Menda je stric želel, da se s tem shajava, da se lože in prej nemški govoricu privadim. Ako bi me bil kdo pametno učil, ne dvomim, da bi se bil lepo naučil nemško. Nemci imajo pregovor, da se mora psa v vodo vreči, pa zna plavati. Neusmiljeni plavarski mojstri tudi res tako plavati učijo. Prej so Nemci in Slovenci ta način porabili: Nemeč je dal otroka

v Ljubljano, Slovenec pa svojega na nemško Koroško. Ni neumno! Ni nam treba učiteljev. Naj gre otrok služiti; ako zasluži jed in obleko, je dobro, zraven se bo pa nemško naučil, več pa ni treba, saj vsaj mnogi tudi od 6- ali 8letne nemške šole na Koroškem ne zahtevajo. Da se le nemško nauči. Pri meni pa se je ta način slabo obnesel in mi je nemščino omrzil. Moj nemški prijatelj ni znal slovensko, vsaj veliko več ne kot jaz nemško. Njegove spačene slovenščine še nisem razumel. („Um cvelfe opoldne cmitogmol.“) On je hotel, da jaz njegov jezik razumim, jaz pa ravno tako, da on mojega. On je bil jezen na-me, če nisem razumel njega, jaz pa na-nj, če mene ni. Rajši bi bil jaz njega slovensko naučil, da bi lahko govorila. Pa še posmehovanja zraven. Šel sem po mleko. Mati prijateljeva me nekaj vpraša, jaz pa odgovorim: „Pisl“ (malo), pa se mi začnejo smejati in me oponašati. Zakaj pa se posmehujejo, sem tožil doma, saj drugi tudi tako govorijo, pa je koj prav; če jaz rečem pa ni prav, ali se Nemci sami sebi ne smejijo? Ni se mi ljubilo med otroke, postal sem boječ in ostal boječ.

Sedel sem doma pri kakšni knjigi, toda nisem bral in se učil, ampak le, ker sem se strica bal. Mislili so res, da se učim, izpraševal in pomagal mi pa ni nihče. Da ničesar nisem delal, tega pa moji bralci vendar ne smejo misliti. Bržkone sem že od doma znal tudi nemške črke delati. Toliko dobro vem, da sem z „Nemci“ pisal. Pa kako? Študentje so se mi pozneje smejali, ker nisem znal peresa ali svinčnika držati, držal sem ga samo z dvema prstoma, ne da bi ga na tretjega naslonil. Torej niso učitelji na-me nič pogledali. To mi je bilo všeč, kajti s pisarijo je šlo slabo. Namignil mi je enkrat tudi stric, da ne pišem lepo. Sam sem videl, da se mi kazi, pa sem zvil pisanko in jo skrtil, po letu tudi pri oknu ven zakadil in roko vzdignil. Prvikrat je drugi povedal, kaj hočem, pozneje sem povedal sam: „Teken holen“ („teko holat“ pravijo tam po — „slovensko“) in sem šel naprej domov po 2 krajcarja, potlej v prodajalnico in počasno spet v šolo. Tako mi je dolgi čas vsaj prijetnejše potekel. Nevarno je pa bilo, da postanem „falot“. V tretjem razredu so nekaj pisali dalje časa na veliko tablo in drugi v bukvice. Ko sem izvedel, da je koroška zgodovina, mi je bilo žal, da bi jaz nič ne imel in sem plačeval

enemu vsakokrat 2 krajcarja, da je za-me prepisoval; sam se nisem podstopil. Učil bi se bil rad to, sedel sem večkrat doma dolgo pri mizi in imel bukvice pred seboj, a ni bilo nikogar, ki bi mi razložil, povedal, kaj je, in pomagal. Bil sem v lenobo obsojen zaradi jezika. Ali sem bil morda jaz edini nesrečni učenec, edini tak siromak na Koroškem?

Dopisi.

Celovec. (Prošnja.) Po časnikih, knjigah in po shodih se priporoča: „Ne puščajte po zimi v nemar drobnih ptičic, ki ne vedó, kod bi si potrebnega živeža iskale ter sestradane posebajo in prečivkavajo. Trosite jim zrnja!“ Tako je prav! — V tukajšnji bolnišnici pa dan za dnem prosí cela vrsta rodnih bratov: „Prosim, ali nimate prav nič slovenskih knjig?“ Bolnik, ko nekoliko okreva, zleze s postelje ter tava ves božji dan iz kota v kot. Seveda bi se bolnik rad iznebil prej ko prej dolgočasnih tišin, po katerih hlapi žalost, beda, smrt pa — karbol. Pa kaj si če? Rad ali nerad pestuj roko, ali kar že bodi, dokler ti ne porečejo: „Srečno, pa z Bogom!“ Okrevajoči bolnik ni ne za posteljo, ne za delo. Dolg čas pase — ali pa se zaplete v prazne pogovore. V bolnišnici je pač mala knjižnica vsakovrstnega berila, ali same nemške knjige. Bolnik-Slovenec zijala prodajaj, ko si drugi podé duhomorno otožnost s kratkočasnim berilom. — Takim potrebam bi kaj rad prišel v okom. Zato prosim vas, blagi rojaki, posebno pa Vas, prečastiti gospodje duhovniki, ki imate po svojih predalih lepih, primernih slovenskih knjig, ne zabite bolnih rojakov v bolnišnici in podarite kaj knjig v blagi namen. Sevé, najbolj ugaja berilo, ki vedri duha, lepe povesti in pa knjige s primerno nabožno vsebino. Knjige družbe sv. Mohorja, Matice Slovenske, „Dom in Svet“ itd. bi pač najbolj sodile našim potrebam. Za vsak dar bom od srca hvalež-n!

Slabanja o. Alojzij.

duhovni upravitelj v deželni bolnišnici v Celovcu.

Celovec. (Olika — ali kaj?) Rožeški mo-gočnež, ki ne služi svojega kruha kakor barbarji pri zidanju železnice, pač pa živi in se debeli od krajcarjev, katere mu nosijo Slovenci, privlekel je svoj mastni trebuh pretečeni teden v Celovec in se je v neki gostilni jezil nad „bindiše cajtungen“,

PODLISTEK.

Sličice iz katoliških misijonov.

(Priredil Svečan.)

I. Iz življenja misijonarja v Novi Gvineji.

O svojih vsakdanjih delih in skušnjah piše neki misijonar iz Nove Gvineje svojim starišem: „Dela imam zmirom dosti. Ako hočem imeti kruh, moram sam testo gnesti in potem v piskru speči. Ko sem prvokrat svojo pekovsko spretnost poskusil, bil je kruh črn kot oglje; teknil mi je pa vendar imenitno. Drugokrat je šlo že boljše, tretjič dobro. Tudi drugače je moja kuhinja čisto priprosta; nekoliko skuhanega krompirja je moja navadna hrana. Imamo sicer tudi tlačeno meso (konserve), toda njegov duh je zopern. Je preveč rdeče in že nekoliko let v plehnati škatljici. Izbirčne ljudi bi torej ne mogel povabiti na južino. Ker sem dober lovec, hodim večkrat na lov in prinašam domu divjačino, katero potem kuham in pečem kakor znam. Drugače sem srečen in zadovoljen. Reka, ki teče mimo moje „palače“, mi ponuja dovolj pijače. A več kot enkrat so se moje misli spustile po vodi navzdol proti morju in po morju k Vam, ljubi stariši, in potem sem z Vami v duhu govoril in se veselil. In ko prihiti noč in divjaki se že poskrijejo v svoje kočice, večkrat klečim v svojem revnem prebivališču na kolenih ter prosim ljubega Boga, da bi Vas blagoslovil in Vas tolažil v Vaših skrbéh.“

II. Ostudnosti malikovanja.

V nobenem kraju temne Afrike ni bilo malikovanje tako razširjeno, kakor v deželi Dahomeyi in v njenem mestu Abeokuti. Bilo je tam raznih malikov ogromno število in zlasti grde kače so tam častili kot bogove, in cerkve, katere so bile njim v čast sezidane, niso imele nobenih durij, da bi grda golazen mogla bolj brez ovirov noter laziti in zopet vun. Večkrat je bilo videti, kako so te-le živali lazile po mestu in od mimogredočih so bile češčene. Čim grše in požrenejše so bile, tem mo-gočnejše so se zdele ubogim divjakom; dà, neka mati, katere otroka je takšna pošast požrla, padla je pred njo na kolena zahvaljujoč se, da je spoznala njenega otroka vrednega takega odlikovanja. Ako so malikovalci tako pošast srečali, poklekli so pred njo v prah ter so jo nesli ali zvito okrog roke ali zavito v rogožino nazaj v cerkev. Neki misijonar, ki je nekoč v tako cerkev vstopil, spominja se še dandanašnji z grozo grdih kač, ki so po stenah lazile ali pa raz strop dol visele. Nehoté se tu človek spomni hudobnega duha, ki je že v raju vzel naše podobo kače.

V zadnji dobi so se hvala Bogu tamošnje razmere po prizadevanju katoliških misijonarjev malo zboljšale. Navzlic temu je še med ljudstvom mnogo tako zvanih „fetišev“ razširjenih, t. j. malikov navadno iz lesa narejenih. Zamorci trdè, da napravljajo malike s pomočjo največjega in najvišjega boga, kateri svojega duha malikom vdahne. Zamorci imajo bogove raznih močij, pregreh in čednostij. Bog bolezní, katerega vsak bolnik prosí ozdravljenja, je pravzaprav postelja iz drna, popisana s perjem od razne perotnine; v sredi po-

stelje tiči dolga palica. Če kdo išče pomoči pri coperniku, približa se copernik „bogu“, napravi v postelji globoko luknjo, ukaže prinesiti kuro in jo ubije s palico. Pri tem zaklinja bolezen, da naj zapusti darujočega in vstopi v teló darovane kure. Med tem ko se to godi, ne sme nihče pod najstrožjimi kaznimi gledati copernika; vsi navzoči zapro oči in obrnejo coperniku hrbet. Ko se je bil copernik prepričal, da so ga vsi ubogali ter ga ne gledajo, vtakne kuro v vrečo, zamaši luknjo, v kateri po mnenju navzočih kura tiči in vsi se razidejo s prepričanjem, da je bila s kuro vred pokopana tudi bolezen. Ako pa vendar bolnik umrè, zahteval je tako malik in njegovi volji se je treba udati. „Merhne“ je lepa paganska cerkev. Na stenah visi razno špičasto in ostro morilno orodje. Ako si kdo hoče naklonjenost boga v cerkvi stanujočega pridobiti, zadošča, če pred ubito živaljo ali ubitim sužnjem nekoliko minut kleči.

Najstrašnejši malik v Dahomeyi, katerega se vsi bojijo, je „Oro“. In kako izgleda? To je košček lesa na vrviči privezanega, katerega copernik neprenehoma suče. Ako le-ta malik pusti slišati svoj glas, pravzaprav ropotanje, potem pa joj ženski, katera je v tem trenutku na ulici — brez usmiljenja jo zgrabé spremljevalci Orovi, umoré jo, razrežejo na koščke ter izpostavijo na javnem mestu na ogled. V času, ko Oro hodi po vasi, zapre se boječe vsaka ženska v svojo hišo ter se skrije; zamorke, drugače močne in neustrašene, trepečejo kakor otroci, ako slišijo znano ropotanje Orovo. Same misijonske sestre ter njihove gojenke morajo biti ob tem času zeló previdne, ker bi jih zadela ista usoda, kakor druge ženske, če bi šle iz hiš. (Dalje sledi.)

ki so po njegovem izreku poročale o „grozni nesreči“. Res je, da „Mir“ iz Rožeka ni poročal o „grozni nesreči“, marveč je samo prinesel dopis „Padel z mosta“. V svojem pripovedanju drl se je nemški „olikaneec“ („šrangar“ H. v Rožeku) neprenehoma nad „bindiše tosten“ v Št. Jakobu, da imajo „bindišen toker“ za postiljona, ki niti voziti ne zna, in da je rožeški most tako širok, da ni mogoče, da bi se kaka nesreča zgoditi mogla. Slišali smo, da je njegov most najtrdnješi in najboljši na celnem Koroškem (!!!). V njegovem govoru je bilo sploh več „bindiše tosten“ in „bindiše tokern“, kakor drugih besedij slišati. Ko ga je natararica vprašala, kje bode prenočil, odgovoril jej je prav ljubeznivo: „dos get inan gor niks on, bei inan net“. Pribiti smo to hoteli samo, da se spozna „olika“ raznih ljudi, ki nastopajo tako radi kot naši „učeniki“. No, pa „hajl fortšrit bei die dajče pruk'n“.

Velikovec. (Naš „Národní dom“ in „Freie Stimmen“.) Po naključju mi prideta v roke številki 10. in 11. lista „Freie Stimmen“. Začnem ga prebirati in kaj gleda moje oko: Pristno slovenske besede v vsenemškem časopisu: „Národní dom“ v Velikovcu. Ker se je posrečilo naši slovenski posojilnici pridobiti najlepšo gostilno v mestu, — kaj čuda, da je spravilo to vse nemške (?) purgarje našega slavnega „majsta“ na noge! Ne vejo si pomagat! Reveži! Najprej posojilnica, potem „Národní šola“ v Št. Rupertu, gospodarska zadruga v Sinčivasi in v mestu, in zdaj še — „Národní dom.“ — Kamen za kamenom (tako dopisun v „Freie Stimmen“) pada od „slavne stare velikovške trdnjave“, in kdo je tega kriv? Zaspantost nemških Miheljnov, ki živijo po znanem nemškem izreku: „Lei lossen!“ — Še pred par leti klerikalnim bindišarjem ni bilo mogoče, pridobiti si v mestu prostora za svoje tabore, in zdaj so se v sredini mesta ugnjezdili! Vsi nemškočuteči in nemškomišleci Nacelnji naj stopijo na noge in branijo z vso močjo „nemški“ značaj Velikovca, zakaj zdaj preti nevarnost nemškim trgovcem, krčmarjem in obrtnikom. — Seveda so vsega tega krivi, kakor vselej in povsod, ti preklicani „bindišarski f. . .“, ki ljudstvo zapeljujejo, da bi polnili svoje žepce! Skrbelo se bode — pravi dopisun dalje — „da drevesa ne bodo vzrastla do neba!“ Zdaj se bodo, tako upajo vsaj „Freie Stimmen“, vzbudili vendar tudi tisti, ki v kljub vsem nevarnostim spijo spanje pravičnega; vstali bodo in zjediniili svoj glas s tistimi, katerih glasilo je: Proč od Rima! „Nemci ne iščemo boja“ — pravi dalje — „ali ako se nam pa ponuja, potem pa ga sprejememo pogumno. Naj pride čez nas, kar hoče — vse bomo moško prestali in skrbeli, da vsaj zmaga nasprotnikom ne bode lahka!“ Nazadnje dopisun še kliče prokletstvo na vse tiste, ki v tako resnih časih ne žrtvujejo vsega za — nemštvo. — Človek res ne vé, ali bi se takim bedarjem smejal ali pa obžaloval dopisovalca in vse tiste, ki take čenče naročujejo in verjamejo! Poglejmo stvar malo natančneje. — Mesto Velikovec leži v popolno slovenskem kraju. „Purgarji“ seveda hočejo biti Nemci, a pojdi enkrat v sredo na tržni dan, ali tudi med tednom, v naše gostilne in prodajalnice in zahtevaj, česar želiš, v slovenskem jeziku, takoj dobiš vse! Za denar prodá celo najbolj zagrizeni Velikovčan svoje nemštvo! Ustanovila se je tukaj slovenska posojilnica, ki v

Kako dobimo najlozje zajca brez lovskega lista in brez kazni?

Na to prekoristno vprašanje nam je odgovoril g. Zvitovič tako-le: Vsako leto so mi pojedli zajca na mojem zelnjaku vse sajenke; če sem tudi zopet na novo nasadil zelje, zopet jih je pojedel šmentani zajec. Kaj sem hotel? Streljati ne znam, ker se mi roka preveč trese, vsako noč ga pojati, se mi tudi ne ljubi. Svinjsko meso pa brez zelja jesti, tega tudi nočem. Če pa zajca s koli pobijem, ali živega v zanjke vjamem, pridem s postavo navskriž in orožnik me bo že zvohal. Kaj torej storiti? Jaz, modra glavica, naredil sem tako-le: Nasadil sem lansko vigred celi zelnjak s prav lepimi sajenkami. Kar prvo noč je bil zajec pri njih. Za poskušnjo jih je pojedel pet. Čisto gotovo pride zopet drugo noč! — Potrgal sem hitro vse sajenke ter jih vrgel daleč proč in le jedno samo sem pustil in sicer na sredi njive. Krog in krog sem položil kamenitne plošče, sajenko pa sem potrosil z zdrobljenim tobakom (šnupancem). — Zajec pride, začne vohati, grizti, njuhati. Tobak mu pride v nežni nosek, in ubogi zajec začne tako kihati, da je z glavico tolkel na kamenitne plošče in ni mogel prej nehati, da se je ubil, ter se zvalil mrtev na ploščo. — Od tistega časa ni hodil mi več pojedati mojega zelja, in postava in biriči mi ne morejo kaj, ker se je zajec — sam ubil!

Smešničar.

* A. Ti, povej mi, ali je tvoja žena res tako pridna gospodinja? — B. „Mislim dá; kajti, kolikorkrat po noči domu pridem, že metlo v rokah držim.“

blagor slovenskega kmeta izvrstno napreduje. V isti namen otvorila se je v Sinčivasi gospodarska zadruga in podružnica v Velikovcu, potem še „Národní šola“ v Št. Rupertu. Vse to je seveda našim pristnim „Nemcem“ trn v peti. Posojilnica dozdej ni imela svojega doma in ker je bila ravno priložnost, kupila si je znano Aufmutovo gostilno „pri črnem orlu“, da bi imela tam lastno uradno pisarno. Dolgo je bila ta gostilna na prodaj, njen prejšnji posestnik jo je ponujal na vse strani, tudi zastopu mesta Velikovca in nazadnje še-le posojilnici. In zdaj, ko je posojilnica sklenila kupno pogodbo, je krik in vrisk na vseh ogljih. Morda bi bilo treba, da bi društvo, ki hoče za svoj denar kupiti kako posestvo, še-le moralo vprašati slavne „nemške“ Velikovčane? Zakaj pa niso oni kupili gostilne, ko se jim je ponujala, poprej nego posojilnici? In dalje! Kdo pa pravi, da bode posojilnica zdaj delala zoper trgovce, gostilničarje in obrtnike? Gostilna bi ostala pri „črnem orlu“, naj bi jo kupil Nемеc ali Kitajec! Da pa bode tam tudi konsumno društvo, to so si izmislili še-le naši prenapeti Nacelnji. Posojilnica na to stvar dozdej še mislila ni. Za danes rečemo le toliko: Ako se bodo meščani v tej zadevi obnašali kot pametni možje, ne pa, kakor stare babe, potem o konsumnem društvu ne bode ne sluha ne duha, ako pa jih ne sreča kmalu pamet (kar bi bilo res želeto), potem pa bodo sami krivi, ako se seže tudi v tem oziru po prepotrebni samopomoči. Da bi morali svoj denar za vedno metati v žrela nasprotnikov, ki imajo za nas, kakor kažejo besni izbruhi v „Freie Stimmen“, le ostudne psovke, to vendar ni treba! Mi gotovo nikomur ne vsilujemo boja; dá, le prekrotak je Slovenec od nekdanj; če se nas pa izziva na tak način, kakor delajo „nemški“ Velikovčani, potem se ne smete čuditi, da se vrača drago za milo! — Najbolj neumno, dá, otročje je pa, da nas strašijo s klicem: „Proč od Rima!“ Kaj ima ta klic opraviti z nakupom gostilne, gotovo tudi nasprotniki v svoji zmedenosti ne vedó! Prepričani smo, da jim katoliška cerkev in njene zapovedi ne dišijo in da bi, kaj radi prestopili k blaženi Lutrovi veri. A mi se tega čisto nič ne bojimo, ker vemo, da vi tega že iz same sebičnosti ne storite, ker veste, da potem lahko zaprete svoje krčme in trgovine in greste po svetu s trebuhom za kruhom! — Sicer vam pa svetujemo, da se koj oklenete blažene Lutrove vere: Katoliška cerkev stoji že dalje kot slavno velikovško „majsto“ in bode stala, ko tudi o zadnjem „purgarju“ velikovškem ne bode več sluha ne duha! Vi bi ne bili prvi in tudi ne zadnji tistih, ki se svoje, od dobrih starišev podedovane svete vere sramujejo in jo zavrnejo! Ali kakor so viharji v naravi sploh potrebni, ker čistijo zrak in poživijo naravo, tako so potrebni tudi v katoliški cerkvi. Suhe, nerodovitne veje odpadejo in drevo na novo požene in rodi. — Vemo, da Slovenec, veren Slovenec, vam je samo tako dolgo ljub, dokler vam nosi svoj denar. Ako vam pa slovenskega denarja ni mar, no, pa ga nesemo kam drugam! Vi Nemci se vedno oponašate s svojo omiko; omika pa obstoji v tem, da se človek zna pošteno obnašati proti svojemu bližnjemu. Držite se tudi vi tega pravila in potem bode mir med nami, popred pa nikoli ne! — Pisarenje nasprotnikov kaže prav očitno, kako dobro je storil slavni odbor naše posojilnice, da si je oskrbel svojo lastno hišo, ki bodi prav po želji naših národnih nasprotnikov res naš „Národní dom!“ Kličemo: Le neustrašeno in junaško naprej! C.

Libuče. (Ustanovitev nove požarne brambre.) Dne 2. februarija t. l. je imela požarna bramba svoj ustanovni shod v gostilni pri Hrustu v Spodnjih Libučah. Sicer je požarna bramba pri nas potrebna, toda požarni brambovci so pri ustanovitvi pozabili, da jih je rodila slovenska mati. Novo ustanovljena požarna bramba bo imela — ne bodi je treba — nemško „komando“. Vsakdo pa vé, da so Libuče čisto slovenska vas in vsi prebivalci so Slovenci. A zdaj so pa ustanovili nemško požarno brambo! Tako se torej ponemčujejo slovenske Libučee!! Ali bi se ne spodobilo, da bi bila v Libučah slovenska požarna bramba in da bi se pri nji slovensko velevalo? Toda čujte in strmite! Eni pravijo, da zato ne more biti slovenska požarna bramba in da bi se slovensko velevalo, ker nimamo primernih — slovenskih besed, dalje da so nemške besede veliko lepše (?) kakor slovenske. Zares pomilovanja vredni so vsi taki zaslepljenci. Ali ni že drugod dovolj požarnih bramb, ki so slovenske, in pri katerih se slovensko velevalo? To je zares prava budalost, če kdo reče, da slovenskih besed ni, da bi se pri požarnih bramabah ne bi moglo slovensko velevali. Sramota pa je za vsakega Slovenca, ki pravi, da so nemške besede lepši kakor slovenske. Ali mislite, da bodete že občutili rajsko veselje, ko bodo vam donele „sladke“ nemške besede na uho? Vsak zavedni človek spoštuje svoj materni jezik, naj si bo že Madjar ali Turek. Kdor pa svoj jezik zaničuje, je ničvrednež. Libučani, ali sedaj razumete?? Sicer je pa še dosti zavednih Libučanov, ki pravijo, ja ko

bi bili ustanovili slovensko požarno brambo, kakor bi se spodobilo, tedaj bi pa tudi jaz pristopil k nji; toda ker je nemška, ne pristopim k nji nikakor ne. Prav tako! Živeli posnemovalci!! — n.

Smihel nad Pliberkom. (Zborovanje.) Dan 2. svečana je pokazal, koliko premaga navdušenje. Akoravno je bilo skrajno neugodno vreme ter je visoko zapadel sneg, se je vendar zbralo iz raznih krajev, iz Libuč, Vogerč, Globasnice, toliko ljudstva na zborovanje naše podružnice, da je bila prostorna sobana Šercarjeve gostilne natlačeno polna. Mislimo, da tudi nobenemu ni bilo žal, če tudi je bila pot sem in nazaj jako težavna. Igre so se predstavljale, ako pomislimo, da so igralke in igralci obiskovali le koroške šole, prav dobro in so vzbujale veliko veselost. Tako dekleta v igri: „Jeza nad petelinom in kes,“ kakor fantje v igri „Zamujeni vlak“, so rešili svojo nalogo prav izvrstno. Največje navdušenje in zanimanje pa so povzročili tamburaši, dá, navdušenje je bilo tako veliko, da jih nismo hoteli pustiti domú. Tudi naš „Gorotan“ je pokazal, da ima še dosti življenjske moči v sebi. Pričakujemo, da se bo pod vodstvom novega organista, domačina, povspel zopet do prejšnje slave. Veselo je bilo zborovanje, še veselejše bi bilo, ko bi se vsi tudi ravnali po naukih, katere nam je v svojem izbornem govoru dajal g. Josip Rozman, in brali le dobre knjige in časnike: Mohorjeve knjige, „Mir“ in „Naš dom“, ker ravno slabo berilo preti oropati nas vere in národnosti naše. V odbor podružnice so izvoljeni vsi stari odborniki in gosp. organist Ign. Uranšek kot blagajnikov namestnik. Dal Bog, da bi podružnica prav vspešno delovala tudi v bodoče. Zato slovenski kmetje, fantje in dekleta, podpirajte jo in pristopajte radi! Vsem udeležencem, udom in dobrotnikom izrekamo pa prisrčno zahvalo.

Smihel nad Pliberkom. (Zimena dan!) Dopisnik, ki je poročal listu „Freie Stimmen“ o našem zborovanju, piše ob koncu svojega dopisa: „Kaplani-hujkskači“ naj se ne brigajo za šolo, če se pa že brigajo, potem pa se naj zanimajo za ure verouka, katere tačas tako pridno zanemarjajo.“ To očitanje je tako splošno, da zadene vse katehete, ali vsaj vse tiste, ki so se udeležili zborovanja in „hujkskali“. A to očitanje zavračamo z vso odločnostjo. Če dopisnik ne navede imenoma onih katehetov in ne dokaže svoje trditve, je podel lažnik in obrekovalce.

Pečnica. („Proč od Rima.“) Jakob Krištof, ki je za pisarja pri magistratu v Celovcu, sin posestnika Čemernjaka v Podpečnici, je odstopil od sv. katoliške cerkve in postal protestant. Ta odpad od prave Kristusove vere za nas ni bila posebna novica, ker smo to že davno pričakovali.

Črnceče pri Dholicu. (Vihar. — Pretep.) Od dne 16. do 20. januarja smo imeli tudi pri nas silen vihar; v gozdih vse križem leži ter je mnogo škode. Na več krajih je vzelo strehe raz hiš. — V nedeljo dne 12. januarja je prišlo iz Gozdanj šest mladeničev k nam, menda na pretep, ker so imeli pri sebi tri bikovce („volovske žile“.) Prišlo je res do pretepa in enemu fantu so zlomili nogo, da še sedaj ni popolnoma okreval. Zdravnik, ki je bil poklican k bolniku, je takoj naznanil vso stvar sodniji.

Kmetški sin.

Rožek. (Iz pred sodišča.) Prijetno je v nedeljo popoldne malo posedeti med prijatelji za pečjo pri kozarčku vina (kdor nima rajši „žganega“) in se pomenkovati o trudu pretečenega tedna. Kdo bi pa zameril, če se ne govori samo o važnih rečéh, ampak tudi kakšna vesela pove ali kakšna šala napravi. Če je nedolžna, je dovoljena, drugače napravi lahko nesrečo in prinese kazen, kakor je zadel mlinarskega pomočnika Valent. Strojca. Sedeli so možakarji pred tremi tedni pri kozarčku mokrega pri „Primeku“, med njimi omenjeni pomočnik in pa kmet p. d. Baluč. Ta je prvega naprosil, naj mu posodi malo „fajfo“. Ovi pa hitro in postrežljivo pipo tudi nabaše, a ko Baluč malo pokadi — se pipa razleti — nabasal mu je namreč pod tobak smodnika, in ko je dogorel tobak do smodnika je zletel kmetu v obraz. K sreči kmet ni držal pipe proti obličju, ker bil bi prišel gotovo ob obe oči. Tako mu je smodnik obžgal le brke in obrvi. Oko je sicer hitro zateklo, pa vendar ni bilo poškodovano. Neumna šala je pa porednemu fantu prinesla tri tedne zapora in 20 kron globe za bolečine poškodovanemu. Nauk iz tega: Kadite vsak iz svoje pipce!

Rožek. (Smrt.) Neusmiljena smrt je iz naše srede dne 9. t. m. vzela vrliga mladeniča, Jožefa Fugerja. Še-le 22 let star moral je zapustiti to zemljo po kratki bolezni in sicer naglo. Pri skladanju kamna se je udaril v roko, od rane se je zastrupila kri in čez štiri dni je naglo pa mirno preminul. Bil je tih, miren mladenič, tenorist našega pevskega društva in dvakrat je nastopil pri gledaliških igrah. Da so ga vsi spoštovali, pričala je obilna udeležba pri njegovem pogrebu, kajti toliko ljudstva že davno nisem videl pri pogrebu. Njegovi tovariši, Št. Jakobski pevci, so mu zapeli pri

hiši in na grobu dve lepi žalostinki. Počivaj mirno dragi brate — mi se te spominjamo!

Velika stavka in nemiri v Trstu.

V Trstu je prišlo minuli teden do splošne stavke (štrajka) in do velikih, krvavih izgredov. Že delj časa so se kurjači na Lloydovih parnikih pripravljali na to, da ustavijo delo, ker vodstvo Lloydovih ni hotelo vstržeči njihovim upravičenim zahtevam. Kurjači so res pravi trpini, ki so zahtevali zlasti, naj se jim skrči delo od dosedanjih 10 in pol ur na 8 ur. A tej upravičeni zahtevi se vodstvo družbe ni hotelo udati. Nasprotno je zahtevalo od kurjačev, da morajo še tisti kratek čas, ki bi ga zamogli preživeti po prispetju ladij z daljnega potovanja v tržaško pristanišče, v krogu svojcev v mestu ali sploh uživati svobodo, stražiti na ladjah. Tej zahtevi so se kurjači uprli in nastopili štrajk. Namesto da bi se udalo vodstvo židovske parobrodne družbe, je raje iz vseh krajev sveta poklicalo kurjačev v Trst, ki bi nadomeščali stavkujoče domače kurjače. Družba je naročila italijanske, grške, turške in celo indijske kurjače, da bi le zahteva domačih kurjačev ne obveljala. To pa je vzbudilo tudi med drugimi delavci v Trstu tako nezadovoljnost, da je začelo v četrtek dné 13. t. m. opoludne vse od kraja štrajkati.

Z delavci pri Lloydovih so potegnili delavci po vseh drugih tovarnah, in tako je delo popolnoma počivalo. Tudi tiskarji so se pridružili drugim delavcem in noben tržaški časnik ni izšel. — V petek 14. t. m. je prišlo do hudih izgredov. Vseh stavkujočih je bilo nad 30.000, ulice so bile polne ljudstva. Prodajalnice so ostale zaprte, druge so razdrli. Kmalu je moralo nastopiti vojaštvo, da skrbi za red. Ob 3. uri popoldne je bil v gledališču ljudski shod, katerega se je udeležilo 4000 ljudij. Govorilo se je o zahtevi kurjačev in o razsodišču, ki se je osnovalo. Po shodu se je zbralo kakih 30.000 ljudij v ulicah. Vojaki so jih potisnili na borzni trg.

Množica je prišla v hrbet vojakom, in ko so ti šli z bajoneti proti ljudstvu, je le-to začelo metati kamenje na vojake. Nadporočnik je bil zadet v glavo, da se je zgrudil na tla. Neko dekle ga je tudi udarilo. Vojaštvo je nato ustrelilo. Osem oseb je ostalo mrtvih na tleh, 32 je bilo težko ranjenih. Od teh so štiri ponoči umrle. Zaprtih je bilo mnogo oseb. Množica je izruvala tudi plinove svetilnice iz tal in zažgala plin, ki je gorel, kakor bi gorele baklje. Zvečer je bila po mestu tema, ker so stavkujoči razdrli razsvetljavo. Tramvaj ni vozil po mestu. Gostilne in kavarne so bile zaprte. Utis je bil tak, kakor bi ves Trst bil v revoluciji. Ustreljenih je bilo v petek vkup devet oseb, med njimi nekaj Slovencev. Težko ranjenih je bilo 50 oseb. Mnogo oseb je bilo poškodovanih. Tudi na poslopjih, zlasti na onih Lloydove družbe, je škoda znatna.

Noč od petka do sobote je minula mirno. V soboto pa so se strašni izgredi ponovili. Na mnogih hišah so namreč v znak sožalja za ustreljenimi žrtvami razobesili črne zastave in preproge. Policija jih je odstranjevala in zopet je prišlo do bojev med vojaštvom in ljudstvom. Dognalo se je, da je množice hujskala v boj laška iredenta. Ustreljenih je bilo vkup na ulicah okrog 15 oseb, ranjenih pa okrog 100. Iz Gorice in Ljubljane so poslali vojake na pomoč.

Pri nemirih se je kmalu pokazalo, da jih niso povzročili stavkujoči delavci, marveč anarhisti, ki so porabili to priložnost, da pokažejo svojo moč. Poulična druhal je najbolj naskakovala vojake, katere so napadali na več krajih s kamenjem. Celo s streh so metali opeko nanje. Ustreljene žrtve nemirov so pokopali po noči.

Radi nemirov se je v soboto v Trstu proglasilo izjemno stanje in nagli sod. V nedeljo je vladal večinoma mir.

Razsodišče, ki je razsojalo o zahtevi delavcev, jim je ugodilo, in tako se je v ponedeljek zopet pričelo z delom.

Novičar.

Na Koroškem.

Naznanilo. Ker nam je troje snopičev (t. j. 2., 3. in 6.) od knjige: Dr. J. Rogač in Matija Torkar: „Življenje svetnikov in svetnic božjih“ pošlo in morajo biti isti ponatisnjeni, naznanjamo, da te knjige sedaj v celoti ne bode prej dobili, predno da ne bodo ti snopiči v ponatisu gotovi. Cenjeni naročniki, ki so to knjigo že naročili, in oni, ki bi jo želeli še prejeti, naj blagovolijo torej nekoliko časa potrpeti. Kakor hitro bode knjiga zopet dobila, bomo to po listih razglasili.

Vodstvo tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Stari ljudje radi tožijo, da navadnega drobnega tiska ne morejo več čitati. Zlasti velja to za molitvenike, ki jih v navadno bolj temnih, nezadostno razsvitljenih cerkvah ne morejo rabiti. Da odpomore temu nedostatku, izdá letos družba sv. Mohorja molitvenik „Slava Gospodu!“, natisnjen s tako velikimi črkami, kakor jih kaže to naznanilo. Molitvenik bode na 382 straneh obsegal samo molitve, in sicer: jutranje, večerne, mašne (3), spovedne, obhajilne, litanije (4), križev pot, molitve za vse cerkveno leto, k svetnikom in svetnicam božjim, ter molitve za bolnike in umirajoče. — Molitvenik bode vstrezal vsem potrebam in je izmed najlepših, kar jih je družba doslej izdala. Izvrstno bo služil ljudem, ki imajo že slab pogled; pa tudi, kdor ima še dober pogled, bo lepe knjige vesel. Če kupiš molitvenik v bukvarni, in hočeš imeti kaj poštenega, stane te kmalu goldinar. Mohorjeva družba ti za to svôto poda poleg molitvenika še pet drugih knjig! Kdo bi se torej še obotavljal, postati Mohorjan? Če se še nisi vpisal, idi takoj in plačaj udnino. Še je čas do 5. sušca!

Slovenska zmaga. Pri občinskih volitvah v Prevaljah je dné 15. t. m. v III. in II. razredu sijajno zmagala slovenska stranka! Slava! Več prihodnjic.

Potrjen zakon. Cesar je potrdil zakon, sklenjen od dež. zbora koroškega, da se razdeli občina Logavas.

Duhovske zadeve. Umrli je dné 16. t. m. č. g. Dominik Thalhhammer, župnik in dekan v Sovodnju. Porodil se je dné 4. avgusta 1837 v Kotičah, bil v mašnika posvečen dné 26. jul. 1863. N. p. v m. — Župnijo Nemški Plajberg je dobil tamošnji provizor, č. g. B. Hochl. — Prestavljen je g. provizor H. Pietschnig iz Knezovega v Ettendorf. Župnijo Knezovo bo oskrboval častiti o. B. Ohlenforst. — Do 18. marca je razpisana župnija Ettendorf. — Ker je obče znani slovenski misijonar č. g. o. Francišek Doljak S. J. vsled starosti preveč obnemogel, rešili so ga službe misijonarja. Vodil bode odslej misijone o. Jakob Verhovec, nameščen v Ljubljani, Elizabetina cesta št. 5.

Osebné novice. Prestavljen je učitelj gospod O. Steyrer iz Tifena za nadučitelja v Poreče. Dalje so prestavljeni gg. učitelji: Jos. Herman iz Poreč v Tifen; Fr. Groinig iz Guštanja v Volšberg; L. Stotter iz Vetrinja v Guštanj; H. Wilhelmer iz Št. Boštjana v Poreče. Za podučiteljico v Vetrinju je nastavljena gđ. G. Koper.

Drobilž. V Beljaku se je dné 9. t. m. ustrelil 37-letni tovarnar in posestnik tovarn K. Brandt. Uzrok so bile denarne zadrege. Oženjen ni bil. — Pasji kontumac je za tri mesece proglašen v Celovcu, po vseh občinah celovškega in velikovškega okraja in po nekaterih občinah beljaškega okraja, med njimi: Logavas, Vrba, Gozdanje, Vernberg, Beljak. — V Celovcu se je hotel ustreliti 19-letni mizarški pomočnik T. Celčič. Težko ranjenega so prepeljali v bolnišnico. — V Št. Lenartu v labudski dolini se je v kamnolomu ustrelil delavec Tačl. Uzrok: zganje.

Po slovenskih deželah.

Vinarsko in sadjarsko društvo za Brda s sedežem v Gorici opozarja vse vinotržce in krčmarje, da ima v zalogi domača briska vina „rebulo“. Znano je, da se odlikujejo ta vina izmed drugih po svoji dobroti, sladkosti in prijetnem okusu. Na razpolago ima zadruga čez 200.000 litrov „rebule“. Cena je sedaj od 15 do 17 gld. hektoliter na postaji Gorica. Priporočamo to zadrugo v prav obila naročila.

Drobne novice. V Gradcu je dné 11. t. m. umrl g. stolni prošt Alojzij Karlson, dolgoletni državni poslanec in vodja štajerskih konservativcev. Dosegel je 67 let. — V Mariboru so zaprli notarja dr. Radeja, ker je nepravilno posloval. — Shod slovenskih časnikarjev bode letos v Ljubljani. — Gospod Drag. Hribar iz Celja otvori v Ljubljani novo tiskarno.

Križem sveta.

Nadvojvoda Fran Ferdinand v Petrogradu. Sprejem nadvojvode Franca Ferdinanda v Petrogradu, kamor je dospel dné 9. februarja, je bil nad vse prizrčen. Na kolodvoru ga je sprejel car z mnogimi dvornimi dostojanstveniki. V soboto zvečer je bila visokemu gostu na čast prirejena slavnostna predstava. Pri dvornem obedu je car napil v francoskem jeziku avstrijskemu prestolonasledniku tako-le: „Srečen, da Vas vidim v naši sredi, pijem na zdravje Nj. veličanstva cesarja in kralja Frana Josipa in na zdravje Vaše cesarske visokosti.“ O velikem političnem pomenu najnovejšega obiska pišejo „Novosti“ med drugim: „Avstro-Ogrsko moramo podpirati, ker je sila, ki loči Rusijo od ostalega germanskega (nemškega) sveta in je vez med ruskim narodom in zahodnimi Slovani. Treba je namreč vedno pred očmi imeti dejstvo, da Avstrija ni čisto nemška, marveč polslovenska država. Zjedinjenje z Rusijo s stališča evropskega ravnotežja je umljivo... Politika cesarja Franc Josipa je bila do Rusije vedno kar najprijaznejša. Balkanska pogodba z leta 1897. potrebuje popolnitve, posebno so potrebne ožje gospodarske zveze, morda celo politiško zblizanje preko balkanske pogodbe.“ Vsredo ob 3. uri popoldne je avstrijski nadvojvoda po prizrčenem slovesu z rusko carsko rodbino nastopil zopet proti Dunaju. Ruski car je spremljevalcem nadvojvode podelil visoka odlikovanja. Z nadvojvodo bi imel potovati tudi kak ogrski plemenitaš, in izbral si je v to vodjo ogrskih katoličanov grofa Iv. Zichya. Ko je ogrski ministerski predsednik Szell zvedel za to, je hotel, da naj vzame nadvojvoda seboj kakega liberalnega grofa. Nadvojvoda pa je dejal: ali Zichya, ali nobenega. In ker Zichya ni mogel vzeti s seboj, je odšel na Rusko brez zastopnika Ogrske. Liberalna ogrska narodnost je dobila s tem odločnim nastopom prav dobro po nosu. Stvar je prišla v razgovor tudi v ogrskem državnem zboru.

Vojska v južni Afriki. Angleški vojni minister je podal nov dokaz, da se nahaja vojna uprava v velikih škripcih. Naročil je namreč, da se mora nagloma nabirati novih vojakov za bojišče. To je pač dokaz, da Angleška še noče odnehati, in da sedaj nujno potrebuje novih vojnih močij. Lord Kitchener je bil nedavno napovedal splošen lov na Deweta; udeležilo se ga je kar 23 angleških oddelkov, ki so napravili dolgo, močno, nepretregano vrsto. Dné 7. t. m. je vsa črta prodirala proti zahodu in zastražila ves prostor do zadnjega kotička, na katerem se je nahajal Dewet z 2000 možmi, in vendar jim je še isto noč ušel, in to celo na takšnem kraju, kjer je bil prostor zaprt z žično ograjo. O burskem položaju je prejel Krüger te dni obširno poročilo, ki sklepa z decembrom lanskega leta in pravi, da je položaj za Bure jako ugoden, in da imajo še okrog 20.000 mož na bojišču. Preskrbljeni so z moko in mesom, ter imajo dosti streljiva. Zadnjič so Buri naskočili 60 angleških vozov s strelivom in živili. Odpeljali so 12 vozov in precej nasprotnih vojakov pobili.

Gospodarske stvari.

Vажnost poljedelstva je pač znana vsakemu Slovcu. A treba je, da se polje obdeluje pametno, da prinaša čim več koristi. Zato pa je zlasti v naših dneh treba dobrega pouka. Družba sv. Mohorja je poskrbela za ta prepotrebni pouk že z raznimi knjigami. Letošnje leto svojim udom zopet podá tako delo, namreč Róhrmanovo: „Poljedelstvo. II. del. Posebno poljedelstvo.“ Slovencem že dobro znani pisatelj je imel pred očmi naše domače gospodarske razmere in potrebe naših oratarjev. Knjiga bo govorila zlasti o rastlinah in nas bo seznanila ne le z rastlinami, ki so za poljedelce važne, ampak tudi s pripomočki, ki so potrebni za uspešne pridelovanje posameznih kmetijskih rastlin. Ves pouk bo razdeljen v tri dele: 1. pridelovanje njivskih rastlin, 2. obdelovanje travnikov, 3. obdelovanje pašnikov. — Iz tega je razvidno, kako važna je knjiga za vsakega

slovenskega kmetovalca. Naj bi je ne manjkalo v nobeni slovenski hiši! — Ravno sedaj je čas, pristopiti družbi sv. Mohorja. Naj noben kmetovalec, noben prijatelj kmetijstva ne zamudi, vpisati se v Mohorjevo družbo. Čim več se nas bo združilo, tem večja bo korist, ki jo bo naš narod od družbe imel! Kdor se torej še ni oglasil, stori naj to takoj!

Tržne cene.

V Celovcu, dné 13. februarja 1902.

Ime blaga	na birne		na hektolitre		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenca	—	—	—	—	— bik
rž	9	30	11	70	2 pitana vola
ječmen	—	—	—	—	23 vprežnih volov
oves	5	67	7	09	3 junce
turšica	7	20	9	—	57 krav
pšeno	14	—	17	50	— telic
fižol	—	—	—	—	55 pitanih svinj
krompir	2	20	3	58	12 prascev
leča	—	—	—	—	
ajda	6	80	8	50	

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po 190 K do 270 K, krave po 130 K do 240 K.

Sladko seno je meterski cent po 6 K 20 v do 6 K 80 v, kisló seno po 4 K 80 v do 6 K — v, slama po 3 K 90 v do 4 K 60 v.

Promet je bil slab.

Velikovec, dné 12. febr. Prignali so: 284 volov, 78 krav, 12 telic, 3 teleta. Cena za pitano živino 60 do 66 kron, za vprežno živino 54 do 58 kron za meterski cent žive vage. 45 ovac, 25 zaklanih svinj. Promet je bil dober.

Dražbe.

(Kratice: vl. št. = vlozna številka; d. ob. = davčna občina.)
Pliberk. Dné 4. marca ob 10. uri, Melhova bajta na Breznici, vl. št. 24, d. o. Breznica. Cena 1733 kron.

Vabila.

I. koroško tamburaško društvo »Bisernica« v Celovcu ima svoj izvanredni občni zbor v nedeljo dné 2. marca v dvorani gostilne g. Ogrisa (Schlepp-Bierhalle). Na dnevnem redu je: Dopolnilna volitev odbora, in sicer: predsednika in podpredsednika. Ob enem se slavi odhodnica dosedanjega predsednika, s katero je združena prosta zabava. Začetek zborovanja ob 1/2 8. uri zvečer. Opozorjamo vse člane društva na to-le: Ako bi se od 1/2 8. do 8. ure ne sešlo določeno število članov, se vrši zborovanje točno ob 1/2 9. uri brez ozira na število navzočih udov. K temu zborovanju so povabljeni vsi člani društva ter od članov vpeljani gostje. Pri prosti zabavi bode se pobirala članarina in prostovoljni prispevki. Odbor.

Hranilnica in posojilnica v Zilski Bistrici bode imela svoj letni občni zbor v nedeljo dné 2. marca 1902 ob 2. uri popoldne pri Nežmanu v Zilski Bistrici s sledečim dnevnim redom: 1. Potrjenje letnega računa. 2. Razdelitev čistega dobička. 3. Izvolitev načelstva, računskega pregledovalca in njenega namestnika. 4. Razni nasveti. Vse zadružnike prijazno vabi načelníštvo.

Hranilnica in posojilnica za št. Štefan na Zili bo imela svoj letni občni zbor na tretjo postno nedeljo, t. j. dné 2. marca 1902, ob 3. uri popoldne pri Pečku v Smolčicah po sledečem dnevnem redu. 1. Poročilo o delovanju posojilnice za leto 1901. 2. Sklep o čistem dobičku. 3. Volitev novega odbora. 4. Razni nasveti. Vse zadružnike k udeležbi prijazno vabi odbor.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah ima svoj letni občni zbor dné 9. marca 1902, ob 4. uri popoldne, v gostilni L. Zablachana na Trati po sledečem dnevnem redu: 1. Poročilo o delovanju posojilnice l. 1901. 2. Sklep o čistem dobičku. 3. Volitev novega odbora. 4. Razni nasveti. K obilni udeležbi vabi načelníštvo.

Slevenci, spominjajte se Velikovške šole!

Listnica uredništva.

„Kmetški sin“ v Črncéh: Le oglasite se večkrat in sicer prosimo, da poročate o raznih dogodkih kolikor mogoče hitro in točno. Pozdravljeni!

„Libuški fant.“ Hvala za poslano. Le pridno se oglašajte. Na zdar!

V Šmihel nad Pliberkom. Lažnjivemu kljukcu, ki se širokopirni po „Freie Stimmen“ se bo, radi pomanjkanja prostora v današnji številki, odgovorilo obsirneje prihodnjič. Njegova jezica in neumne laži kažejo, da je govornik na shodu zadel pravo.

Loterijske številke od 15. februarja 1902.

Gradec	41	10	34	86	85
Dunaj	21	8	77	75	45

NAZNANILA.

Prodá se Mohorjeva kmetija

v Čergovičah pri Šmihelu nad Pliberkom, ki obsega 45 birnov posetve, 20 oralov (johov) lesnine itd. in leži v lepi ravnini blizu farne cerkve. Pisma (z retour-marko) naj se pošiljajo pod: „Kmetija 6“ na upravništvo „Mira“.

Čebele in voščino kupuje

in sprejema ponudbe

M. Ambrožič

v Mojstrani na Gorenjskem (Oberkrain).

Istotam pa prodaja umetno satovje iz čistega čebelnega voska. — Kupi tudi ptiča, bodisi katerekoli vrste, ki je izučen v lepem petju. Kdor čez tacega razpolaga, je naprošen pod gorenjim naslovom se oglasiti.

V zalogi tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar izšla v drugem popravljnem in pomnoženem natisu:

Cecilija.

Cerkvena pesmarica.

I. del.

Uredil Anton Foerster.

Velja: za ude broširan iztis 1 krono, v prt vezan 1 krono 80 vin.; za neude in po knjigarnah broširan iztis 1 krono 40 vin., v prt vezan 2 kroni 20 vin. Poštne je plačati za posamezne iztise 30 vinarjev. Denar naj se blagovoljno pošlje po poštni nakaznici takoj z naročilom vred.

Tvornica za stolpne ure

A. Schmitz-a v Ptuj

izdeluje stolpne ure za cerkve, šole, grade itd., kakor tudi električne ure v najboljši sestavi in po najnižjih cenah. — Poprave in preuredbe starejših ur se najcenejše računajo. — Ceniki se pošiljajo zastoj; če treba, se prostor osebno ogleda.

Služba občinskega tajnika

se oddá v Libučah. Plača na mesec 50 kron. Prednost ima prosilec, ki je zmožen uradovati v slovenskem in nemškem jeziku. Prošnje naj se pošljejo do 15. marca t. l. občinskemu uradu v Libučah, pošta Pliberk.

Kmetija je na prodaj,

ki obsega 33 oralov njiv, travnikov in gozda. Posetstvo je novo pozidano, z jednim nadstropjem in kot tako v popolnoma dobrem stanju. Cena 13.000 kron. Več pové Tomaž Šlahjer p. d. Mohar v Lemarji vasi, pošta Celovec.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani.

Tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja.

Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki so franko na razpolago.

Podpisano županstvo naznanja, da bode imela

občina Lesce na Kranjskem

razen dosedanjih dveh semnjev še

dva nova semnja

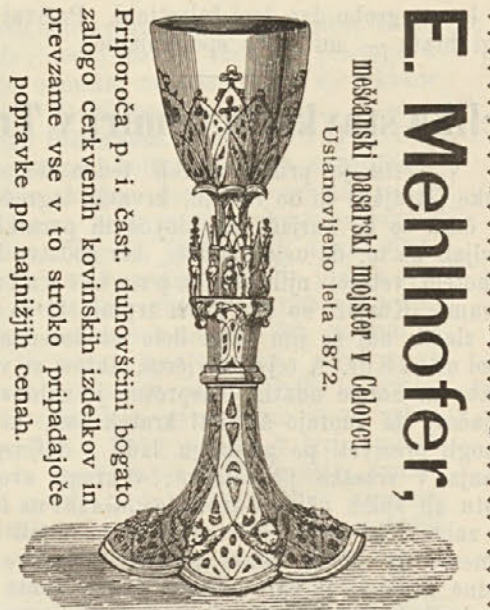
in sicer bode prvi

dné 24. februarja (na dan sv. Matije)

in drugi

dné 29. septembra (na dan sv. Mihela).

Županstvo Lesce, dné 30. januarja 1902.

Jako važno

za bolehačče na želodcu!

Pomanjkanje teka, bolečine in slabost želodca, slabost ter glavobol vsled slabega prebavljanja, slabo prebavljanje itd. odstranjujejo takoj znane

Brady-eve (marijinoceljske) želodčne kapljice.

Dobivajo se v vseh lekarnah.

Na tisoče zahvalnih in priznalnih pisem. Jedna steklenica z navodilom 40 kr., dvojna steklenica 70 kr. Glavni razpošiljatelj: C. Brady, lekarna „Hogerskemu kralju“, Dunaj I.

Pred ponaredbami se svári. Prave marijinoceljske želodčne kapljice morajo imeti varstveno znamko in podpis: *C. Brady*

OVES

(„Willkomm“).

Ta težki oves obrodi v vsaki zemlji, je najbolj rodovit in najprej dozori. Zraste visoko in daje prav dobro slamo za krmo, na njivi pa se ne vleže. Ker se ta oves na redko seje, zadostuje 50 kil za eno oralo. — Podpisano oskrbníštvo pošilja 25 kil za 9 K, 50 kil za 17 K, 100 kil za 32 K z vrečo vred. Uzorce po 5 kil pošilja s pošto franko proti 3 K 20 vin predplačila.

Oskrbništvo graščine Golič pri Konjicah (Gonobitz), Štajersko.